

Ábrahám feleséget hozat Izsáknak

2008. November 11.

Igehirdetés, Hajmáskér, 2008.11.09.

Istenünk, mennyei Édes Atyánk! Köszönjük azt, hogy Te hűséges Isten vagy, hogy Rád lehet számítani, s újra meg újra nem csak a Szentírás szavaiban, de a saját életünkben is, ha visszaemlékezünk, megtapasztalhatjuk azt, hogy milyen könnyörülő, milyen gondviselő Atyja vagy a világnak. Kérünk Téged, Istenünk, nézz le most is ránk, add nekünk a Te áldó Szent Lelkedet, hogy legyünk készek és képesek befogadni tanításodat, hogy általa cselekedhessünk méltó módon a Te szent Fiad, a mi Urunk Krisztus nevének dicsőségére. Ámen.

Így szól hozzánk Istennek Igéje Mózes első könyvéből, a 24. résznek az 1.-9. valamint a 26. és 27. verseiből:

Ábrahám élemedett korú, öreg ember lett, és az Úr mindennel megáldotta Ábrahámot. Egyszer azt mondta Ábrahám háza öreg szolgájának, aki mindenét kezelte: Tedd a kezedet a csípőm alá, hadd eskesselek meg az Úrra, az ég és föld Istenére, hogy fiamnak nem a kánaániak leányai közül hozol feleséget, akik között lakom, hanem elmész hazámba, a rokonságomhoz, és onnan hozol feleséget a fiamnak, Izsáknak! De a szolgáló ezt mondta neki: Hátha az a leány nem akar követni engem erre a földre? Akkor visszavigyem a fiadat arra a földre, ahonnan eljöttél? Ábrahám így válaszolt neki: Őrizkedj attól, hogy oda visszavidd a fiamat! Az Úr, az ég Istene, aki kihozott engem atyám házából és rokonságom földjéről, aki beszélt velem, és így esküdt meg nekem: A te utódaidnak adom ezt a földet! - Ő elküldi majd angyalát előtted, hogy onnan hozd a fiamnak feleséget. Ha a leány nem akar követni téged, akkor mentes leszel a nekem tett eskü alól, de a fiamat nem viheted vissza oda. Ekkor a szolgáló odatette kezét urának, Ábrahámnak a csípője alá, és megesküdt neki erre a dologra. (1Móz 24,1-9)

Akkor meghajolt az a férfi, leborult az Úr előtt, és ezt mondta: Áldott az Úr, Ábrahámnak, az én uramnak Istene, aki nem vonta meg hűséges szeretetét uramtól! Az Úr vezérelt engem ezen az úton az én uram testvérenek házához. (1Móz 24,26-27)

Kedves Testvéreim, Izráel népének kiválasztásáról, kialakulásáról beszélgettünk az elmúlt hónapokban s lám, elérkeztünk egy újabb fejezethez. De megint nem önmagában való dolog az, amit Isten Igéje tartalmaz, hanem igenis a jelen pillanatra, a mára, az itt és mostra szóló komoly üzenetet hordoz ez mindannyiunk számára. Mert mi is történik? Van egy törzsfő, egy nemzetségfő, Ábrahám. Aki a saját szolgájával, a saját állataival, feleségével letelepedett egy bizonyos területen. Gazdag emberré lett, sok szolgán uralkodott. Sőt, elindult a letelepedése ennek a pásztornépnek, hiszen megvették Kánaán földjén az első saját legelőt, meglett az első saját temetőjük is.

Igen ám, de hát ott van Izsák, és ott a nagy kérdés, hogy hogyan tovább. Hiszen Ábrahám a saját szűk családjá közül mégsem választhat feleséget az ő fiának. De hát kihez menjen? Honnét hozzon feleséget? És Ábrahám egy komoly gondolkodó férfiú, aki szeme előtt tartja azt, hogy Isten mit ígért neki: „Nagy nép atyjává teszek”. De vajon akkor is igazá válik ez, hogy ha Izsáknak feleséget választ abból a népből, amelyik őt körülveszi? Kevéssé valószínű. Hiszen gondoljunk csak bele, olyan helyen, olyan környezetben élnek, amely számukra idegen. Idegen isteneket imádnak a környező népek, idegen szokásaik, idegen kultúrájuk van. S mi történik akkor, hogyha benősül közéjük Izsák? Hát lesz egy, aki Ábrahám népének kultúráját képviseli, s lesz vele szemben egy egész család, aki másként gondolkodik, akinek mások a rítusai, más az öltözete, más a gondolkodásmódja.

S, valljuk meg őszintén, amikor egyetlen református beházasodik egy katolikus családba, idővel elveszítjük azt az egy reformátust. És, valljuk meg őszintén, hogy ha egy katolikus beházasodik egy református családba, hát mindenki megpróbálja meggyőzni arról, hogy ne két külön templomba járjanak, hanem mindenki menjen mondjuk a reformátusba. És az esetek többségében ez meg is történik. Valljuk be őszintén, ha idejön Magyarországra egy német, egy angol, akkor előbb vagy utóbb magyarrá válik, mert magyar a felesége, és magyar lesz a gyermeke, asszimilálódik, beilleszkedik.

Így nem kezdheti egy nagy nép az életét. Hiszen mi lenne a különbség Izsák gyermekei és a kánaániták gyermekei között? Semmi. El kell különülni. Ha saját népet, ha saját nemzetet akarunk, akkor nem közösködhetünk azokkal, akik körülöttünk vannak. Különböztetjük saját jellegzetességeinket. Így gondolja Ábrahám, és ha a történelmet nézzük, bármerre Európában, akár a sajátunkat, akár a szlovákokét, akár a románokét, ez történik, mert így próbálja védeni magát minden nép.

Aztán a szolgának eszébe jut valami. Jó, én elmegyek vissza oda, ahol a mi fajtánk van, ahol a mi rokonaink, a mi kultúránk, a mi gondolkodásmódunk van, na de hát azok sokkal jobb körülmények között élnek, mint mi. Hiszen gondoljunk csak bele, Ábrahám, aki Úr-Kaszdim és Hárán városokból indul, az akkori kultúrának a fellegráiból, ahol csatornák, ahol utak voltak, ahol minden akkori civilizációnak megfelelő kényelem körülvette őket, elment pásztornak. Vajon ha megnézzük a tévében a beduinoknak az életét, akik a sivatagban legeltetik a birkáikat meg a tevéiket, ha közülük egy bekerül egy városba, a kényelembe, vajon vissza akar-e menni? Hát kevésbé valószínű.

Épp ezért, mikor az a szolgáló mondja, hogy de hát ha az a lány a kényelemből nem akar kijönni a pusztába, akkor vigyem én oda a fiadat? Mire Ábrahám azt mondja, hogy nem, nem, ha odaviszed a fiamat, akkor nem lesz a mienk ez a föld. Hiszen ő már nem fog ide visszatérni. Hiszen amikor már megszokta a kényelmes városi életet, akkor már nem akar egyszerű pásztor lenni. Gondoljunk csak bele, ugyanez történik a városokban gyakran ma is. Valaki faluról beköltözik a nagyvárosba, bár ma már itt is meglehetősen az a kényelem, ami egy városban van, mégis nagyon ritka, hogy vissza akarjon költözni, és ne egy még nagyobb városba költözzön.

A tapasztalat azt mutatja, hogy ha Hajmáskérről valaki beköltözik Veszprémbe, akkor előbb költözik tovább Budapestre, mint hogy visszatérne. Nem azért, mert itt Hajmáskéren ne lenne meg ugyanaz a kényelem. Hanem mert a város vonz, és minél nagyobb kényelmünk van, annál nagyobbra vágyunk, minél több lehetőségünk van, annál többet akarunk.

És Ábrahám egy nagy nép atyja kíván lenni. Neki az Isten azt ígérte, helyben kell maradni, ott kell tartania neki Izsákot. Éppen ezért megmondja a szolgájának, hogy nem vihető el a fiút innét. Az asszonynak kell idejönni. Ő neki kell alkalmazkodni a mi gondolkodás módunkhoz, a mi körülményeinkhez, s Ábrahám tudja, hogy óriási a távolság a két hely között, ha egyszer odahozták valakit a pusztába, az már nem tud visszatérni.

A szolga tehát fölkerelkedik. Igen ám, de még mielőtt elindulna, van egy érdekes mondata Ábrahámnak. Ha nem akar jönni az asszony, akkor téged, szolgám, felmentelek a felelősség alól. Nem tudom, gondolkodtatok-e már azon, hogy milyen nagylelkű ez az úr. Hiszen ma nagyon sokszor adnak az embereknek olyan feladatot, hogy ezt vagy azt intézd el. Menj el a másikhoz, és beszélj rá valamire. Nagy cégek reklámszakembereket megbíznak azzal, hogy beszéljenek rá minket, hogy igyunk kólát, együnk chipset, ezt vagy azt vagy amazt vásároljuk meg. Mi történik akkor, ha nem sikerül rábeszélni minket? Kirugják a szolgát, kirugják az alkalmazottat. Mert nem tudta ellátni a feladatodat, nem kellesz.

Ábrahám azt mondja, hogy nem, a másik ember döntéséért nem téged terhel a felelősség. Te elmész, te keresztülvágsz a sivatagon, te vállalsz ezer veszélyt, elmész az én családomhoz, az én népemhez, az én atyámfiaihoz, s elmondod, hogy asszony kell az örökösömnek. Elmondod, hogy annak a vagyonnak a továbbéléséhez, amit én itt Kánaán közepén összegyűjtöttem, annak a megtartásához kell a folytatás. Küldjenek egy lányt, aki majd felesége lesz az én Izsákomnak. De ha nem küldenek, ha nem jön senki, szolgám, a kötelességedet teljesítetted, te a feladatodat ezzel is végrehajtottad.

Tudjátok, a jelenben a keresztyén emberek számára szóló óriási üzenet van ebben az egyetlen mondatban. Ugyanis mi valami hasonló feladatot kaptunk az Úristentől. Gyakran megfogalmazzuk, hogy az Egyház nem más, mint Krisztus jegyese. Krisztus a vőlegény, és az emberiség várja azt, hogy a vőlegény eljőjön. Itt van a mi missziói parancsolatunk, hogy minél több embert próbáljunk behívni az egyházba, a gyülekezetek közösségébe, hogy együtt várjuk a Krisztust. És tesszük is, jól-rosszul a magunk módján. És ez hol sikerül, hol nem. Az egyik ember meghallja a szavunkat, a másik ember nem hallja meg a szavunkat. Lehet, hogy van olyan, akinek évtizedeken keresztül próbáljuk rágni a fülét, hogy gyere már közénk, hogy légy te is keresztyén, hogy higgyél az Istenben, és nem lesz eredménye. És lehet, hogy valaki csak elkapja egy beszélgetésünk egyetlen foszlányát, hogy az Isten úgy szerette a világot, hogy a Fiát adta érte..., és másnap megjelenik vagy itt, vagy máshol egy gyülekezetben.

Isten differenciálja ugyanis a feladatot. S azt mondja, hogy szolgám, a te feladatod, hogy menj el, és mondd el a hívást. Izsák várja a menyasszonyát. Keresztyén ember, a te feladatod, hogy menjél a világba, és mondd: Krisztus várja az emberiséget. Az Egyház várja, akiket kebelére ölhet. De nem a te felelősséged, ha nem jön. Nem a te lelketed kell, hogy terhelje az, hogyha süket fülekre talál a te hívó szavad. Nagyon elgondolkodtató ez. Hiszen gondoljunk csak bele, hányszor gondolkozunk el azon, hogy a lelkésznek a hibája, a gyülekezetnek a hibája, vagy kinek a hibája az, hogyha az egyik templom tele van, a másik meg üres. És hányszor előfordulhat az, hogy jól prédikáló, jó képességű lelkészek egy életet leszolgálnak vidéken, talán mindent megtesznek azért, hogy naggyá tegyék azt a gyülekezetet, és épp csak meg tudják tartani, és hozzájuk képest sokkal csekélyebb képességű másik lelkész városban, nagy gyülekezetben naponta több száz vagy több ezer ember előtt tud prédikálni.

Vajon kinek az erénye és kinek a hibája? Kinek a felelőssége, hogy melyik templom van tele? Az Isten azt mondja, hogy az, hogy tele van-e a templom, az nem a keresztyén ember felelőssége. Csak az, hogy elmegy-e és hívja-e a másik embert. Ábrahám sem azt mondja, hogy erővel is hozd ide az asszonyt, ha kell. Nem azt mondja, hogy győzd meg. Nem azt mondja, hogy vedd meg. Azt mondja, hogy hívjad. És az én Uram az egy anygalt küld előtted, és hogyha a megfelelőhöz mentél, az jönni fog. Ha nem találsz olyat, akkor az én Uram, az én Istenem nem akarja azt, hogy valaki jöjjön.

Ugyanis, kedves Testvéreim, Ábrahám gondolkodásában megjelenik az, amit Pál apostolnál találunk meg, amikor azt mondja, hogy „én ültette, Apollós öntözte, de az Úr adja a növekedést”. Valaki szórja a magot, egy másik gondolja a közösséget, de hogy nagy lesz vagy kicsi, az az embereken túl elsősorban az Úr Istennek a feladata, azt Tőle kell elkérni, azt Tőle kell elfogadni.

Fogja magát tehát ez a szolga, és elmegy, és mint tudjuk, megtalálja Rebekát. Próbára teszi az Istent, és azt mondja, hogy Uram, hogyha Te tényleg szereted még az én gazdát, Ábrahámot, akkor ide nekem, de rögtön az eredményt. Olyan, mint mi. Mit mond? Még ma találjam meg, lehetőleg azonnal, és már nála is aludjak éjszaka. És megtörténik. Mert az Isten valóban törődik az övéivel. És az Ábrahámnak tett ígérete az a szolga számára is valósággá válik.

Igen ám, de itt jön be az, amit mi, keresztyén emberek nagyon gyakran elmulasztunk. Amikor megtörténik a csoda, amikor megtapasztaljuk, hogy amit kértünk, valóra válik, akkor olyan természetesnek vesszük. Úgy gondoljuk, hogy hát végül is ezt kértem, az Isten csak ezt adta. Hát én bedobtam a megfelelő számú imádságot a kérés valóráváltó automatába, és az automatának az a kötelessége, hogy kidobja az eredményt, amit én vártam. Ez a szolga nem így gondolkodott. Ez a szolga, akinek szabad volt a lelke, mert Ábrahám nem tette rá a felelősséget az ő vállára, sokkal inkább úgy viselkedik, ahogy a mai keresztyén embernek kellene: leborul, és hálát ad az Istennek. Uram, Te nem hagytad el Ábrahámot, Uram, Te rajtam, akinek igazából semmi köze a Te ígéreteidhez, rajtam is megmutatod azt, hogy milyen nagy a Te hatalmad, és mennyire szereted a Te szolgádat, Ábrahámot. Ez az ember leborul, és hálát ad, s a

hálaadása nem más, mint bizonyágtétel annak a lánynak a számára is, aki minden bizonnyal ott áll, és az egészből nem ért semmit.

Hiszen mit csinált ő? Azt, amit bármelyikünk meg kellene hogy tegyen egy embertársáért. Szomjas volt, inni kért. Odanyújtotta a korsót. Majd jóérezésű ember lévén megszánta a tevéket és megitta őket. Mi ebben a nagy dolog, kérdezhetne volna Rebeka? Hát mért borul le ez a bolond, hát én csak szállást ígértem neki éjszakára, amit a sivatag törvényei, amit a pásztor népek törvényei, és amit minden egyes emberi törvény igazából megkövetel. Tettem valamit? Ó, igen. Az Isten embere volt. Nem feledkezett meg arról, hogy kitől kapta az életet, és kinek kell hálásnak lenni érte.

Tudjátok, amikor Isten kiválasztotta Ábrahámot, egy olyan embert választott, aki bölcsen be tudott érní mire élemedett korú öregemberré vált. Aki alkalmas volt arra, hogy egy nép atyja legyen, és képes volt – mondjuk így – stratégiai gondolkodásra még abban is, hogy honnét hozzon feleséget a fiának. S olyan szolgálókat adott mellé, hogy elindítsák útjára Izráelnek népét, ezt a tizenkét törzset, akik képesek voltak életre segíteni, jövőhöz segíteni a mai zsidóságot.

Kedves Testvéreim, Isten kérése ma is szól. Nem a zsidósághoz, a keresztyénséghez, minden emberhez a földön. És nem mást kér, csak hogy óvjuk, amink van. Védjük a magunkét, és szeressük. Tartsunk össze a magunkfajtavál, már ha jövőt szeretnénk. Jövőt az egyháznak, jövőt a nemzetnek, jövőt a családuknak, és jövőt a hajmáskéri gyülekezetnek.

S midőn stratégiailag gondolkodunk a jövőről, sose feledkezzünk meg arról, hogy a növekedést Isten adja, Neki kell hálát adni a sikerekért, s embertársaink számára akkor leszünk vonzóak, hogyha a mi hálaadásunk bizonyágtételként jelenik meg, s örvendezésképpen, hogy Isten nem hagyja el az övéit soha. Ámen.

Gyertek, imádkozzunk!

Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük Néked, hogy hozzánk mindig hűséges vagy. Hogy a történelemben, a Szentírásban, életünk minden rezdülésében ott van a Te tanításod, s mi hitvallóid lehetünk e világban, s a gyülekezetben is. Mindenség Istene, áldj meg minket, és taníts minket, hogy tudjunk hűségesek maradni Hozzád. Hogy megértsük a Te tanításodat, s engedelmeskedjünk neki alázatos szívvel. Kérünk, légy azokkal is, akik most nincsenek közöttünk, áldd meg, akiket munkájuk, kötelességük, betegségük, vagy bármi más elszólított, s vezérelj őket vissza közénk, hogy együtt imádkozhassunk úgy, ahogy a Te szeretett Fiad, a mi Megváltó Krisztusunk tanított, ekképpen:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is; mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól; mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

S az Istennek békesége, amely minden ember értelmet felülhalad, meg fogja őrizni a Ti szíveteket és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban. Ámen.